

Jeg beklager, at jeg ikke fik svaret hr. Keld Albrechtsen tidligere, for spørgsmålet var stillet tidligere. Hr. Keld Albrechtsen er inde på, hvordan det ville se ud, hvis og når Det Konservative Folkeparti og Venstre kommer i regering. Det kan jeg selvfølgelig ikke svare på. Jeg kan kun sige, at Det Konservative Folkeparti vil arbejde på det her. Venstre har deres politik, og Venstres politik er, sådan som jeg har forstået, at man fastfryser niveauet fra 1999. Og hvordan det så må ende med at blive, bliver jo så op til en forhandling.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jamen det betragter jeg som en forholdsvis klar melding, så kan fru Gitte Seeberg jo protestere, hvis jeg har fortolket det forkert, hvad hun har sagt. Men det kan jo ikke forstås anderledes, end at hvis Venstre og De Konservative får magt til at gennemføre deres politik, så vil de gøre det med det flertal, de nu kan fremskaffe, hvor snævert det måtte være og uden hensyn til noget som helst forsøg på at bygge en bro til andre partier i Folketinget. Altså en ensidig borgerlig bistandspolitik med nedskæringer som hovedprogrampunkt.

Jeg synes, det er meget væsentligt, at det bliver opklaret, at det rent faktisk er signalet. Det gør det jo også meget, meget tydeligt, synes jeg, at vi i den kommende valgkamp står over for truslen om denne treparti-højreblok, som, hvis den får magt, som den har agt, så sandelig også har tænkt sig at bruge denne magt uden hensyn til resten af Folketinget.

Det synes jeg er en væsentlig oplysning, og vi vil da fra Enhedslistens side bidrage en del til, at den oplysning kommer ud til befolkningen, hvor jeg tror, den mange steder vil gøre et vist indtryk.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Hr. Ebbe Kalnæs. Er der flere korte bemærkninger?

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Jeg skal prøve at bidrage til opklaringen og høre, hvordan reaktionen vil være på den fra fru Gitte Seeberg.

Hvis vi nu forestiller os, når valget udskrives, at CD peger på en borgerlig forhandlingsleder – det har vi gjort før, og det ville sagtens kunne ske igen, det kommer an på, hvordan tingene

forløber – så ville jeg tro, at samtidig med at vi peger, har vi ligesom sidst, vi pegede, hvis vi peger på en borgerlig forhandlingsleder, et par forbehold. Et af forbeholdene vil være på et område som ulandsbistanden. Det er jeg ikke et øjeblik i tvivl om.

Det vil altså sige, at signalet så er, når det sker, når valget er udskrevet, når der peges, til det borgerlige Danmark: Det er muligt at stemme borgerligt, hvis det er det, man vil, uden at skære i ulandsbistanden.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Fru Gitte Seeberg? (Ophold). Nej?

Så er vi tilbage i ordførerrækken, det er fru Margrete Auken.

Margrete Auken (SF):

Den 1. juli sidste år skrev Mark Malloch Brown, chefen for UNDP, i Berlingske Tidende – det er ikke alt, hvad der kommer fra konservativt hold, der er slemt – et indlæg, der begynder sådan her:

I år – det er altså inden for det år, vi stadig væk er i – vil der blive født 40 millioner børn, som staten intet kender til. De er statistisk usynlige. Mange af dem vil være blandt de 12 millioner børn, som hvert år dør af årsager, der kunne være forebygget eller blandt de 100 millioner børn, som bor på gaden, eller de 1,2 millioner piger, der årlig sælges til prostitution. Selv hvis de overlever, vil de næsten med garanti være blandt de 1,2 milliarder mennesker, der lever for mindre end 1 dollar om dagen under usikre forhold med mangel på bolig, mad og arbejde. Det er det, vi taler om, det er det, vi har med at gøre, hvor bl.a. Venstre og De Konservative siger, at der må jo nok være noget at skære i, og der er nok noget at tage af.

Dette er skrevet på baggrund af den rapport, der kom samme dag, nemlig Human Development Report for år 2000, som handlede om noget, der faktisk ikke rigtig har været debatteret og slet ikke har været rejst i debatten her i dag – det er selvfølgelig også min egen skyld, jeg kunne have gjort det tidligere – nemlig sammenhængen mellem vores bistandshjælp og menneskerettighederne.

Det bliver meget ofte glemt, at menneskerettighedernes sociale og økonomiske side var med allerede i 1948 som en væsentlig del af dem. Det var ikke nok bare at sige, at vi skulle have lov til at skrive artikler i Information og tale frit fra talerstole som denne her. Vi skulle faktisk også